

maatte holde mig Formandens Ordre efterrettelig, ikke godt kunde indlade mig paa en nærmere Drøftelse af flere af hans Bemærkninger. Om ogsaa den høitærede Formand er saa human at see igjennem Fingre med, at det ærede Medlem gaar udenfor, hvad der ligger for, kan jeg som Ordfører umuligt Andet end holde mig Formandens Bestemmelser efterrettelig. Det ærede Medlem vil dog erindre, at jeg alligevel greb Leiligheden til at gjøre opmærksom paa et Par Feiltagelser, hvori han havde gjort sig skyldig. Af samme Grund som dengang, nemlig for at holde mig Formandens Ordre efterrettelig, maa jeg imidlertid besvære ogsaa nu idag indlade at tage Hensyn til det ærede Medlems Bemærkninger, thi det, hvor til han knyttede dem, foreligger ikke nu, men jeg paaviste, som sagt, sidst nogle af de Punkter, hvori det ærede Medlem havde feilet. Jeg kan dog sige, at jeg troer, at det ærede Medlem idag tog feil i Alt, hvad han sagde; hans Bemærkninger vare vistnok ikke rigtige; han har ikke sat sig tilstrækkelig ind i de paagjældende Forhold, og jeg troer derfor, at det vilde være meget ønskeligt, om han til næste Gang nøiere vilde studere den praktiske Betydning af en Sammenligning mellem den kjøbenhavnske Scala og Scalaen for Landdistricterne. — Med Hensyn derimod til Skatteligningen i Søkkelunds Herred, da er dette ganske vist et Spørgsmaal, som vel ikke for Dieblisset ligger for under dette Afsnit, men som derimod vil komme til at ligge for til tredie Behandling. Som jeg flere Gange har gjentaget, vil det nemlig, saafremt Forslagene til §§ 6 og 9 blive vedtagne, ganske sikkert til tredie Behandling komme under Debat, hvilke Afdrag der skal gives Communerne i Søkkelunds Herred, og naar det ærede Medlem ønsker at faae de Oplysninger, hvoraf Udvalget i saa Henseende er i Besiddelse, saa er det en Selvfølge, at de staae til hans Tjeneste til enhver Tid. Udvalget har ikke nogen Oplysning for sig alene; alle de Oplysninger, det har faaet og faaer, ere Thingets og de enkelte Medlemmers Eiendom, og det ærede Medlem kunde ligesaa godt have faaet dem tidligere, hvis han havde forlangt dem, som nu, efterat han her i Thinget har udtalt Ønsket derom.

Madsen: Den ærede Ordfører, som nu havde Ordet, sagde om det Forslag, som jeg har været med at stille, at det manglede en bestemt gennemgribende Tanke, og han søiede til, at Loven maatte gaae ud fra en bestemt Tanke, og denne Tanke maatte man ikke forlade, thi ellers kom man til at fordærve det Hele. Deri er jeg enig med den ærede Ordfører, og jeg maa tilstaae, at den ærede Ordfører vel saa godt som Nogen er istand til at fastholde en Tanke igjennem sit hele Foredrag; men det forekommer mig dog, at den ærede Ordfører ikke udviklede for os nogen bestemt Tanke, der havde ledet Udvalget i Henseende til Forslagene til §§ 9 og 12. Forslagsstillerne ere nærmest gaaede ud fra den Tanke, at der efter § 9 skal stee et Afdrag i Indtægten i Henshold til Skatteevnen, og dette troer jeg, ogsaa har været Udvalgets Tanke; dernæst, hvad § 12 angaaer, ere jo Udvalget og Forslagsstillerne enige i, at der skal tages Hensyn til enhver Skattehvers særlige Forhold. Men, naar man nu gaaer ud fra denne bestemte Tanke, saa spørger jeg den ærede Ordfører, om han i Henseende til § 9 kan finde, at der kommer en sund Tanke ind ved at sige, at en enkelt Person, der har en Indtægt af 300 Rd., slet ikke skal svare Mere, at han ikke har større Skatteevne end en Mand, der har Kone og Børn og ogsaa en Indtægt af 300 Rd.; dette vil blive Tilfældet efter Udvalgets Forslag. Den ærede Ordfører gjorde dernæst en meget stærkt kritiserende Bemærkning, om vort Forslag, idet han sagde, at efter dette betragtes en Kone som en Byrde af 60 Rd., og at Forslagsstillerne dog maatte vide, at en Kone i mange Henseender kan være til stor Fordeel for Manden. Men veed den ærede Ordfører da ikke, at der i Indenrigsministerens Anviisning istsv er sagt, at der skulde beregnes for Mandens og Konens Virksomhed en vis Sum, der i de fleste Tilfælde ikke maatte være mindre end 300 Rd? Dette blev da først beregnet til Indtægt, og deraf blev netop draget, hvad der blev anseet for det Allernødvendigste for Manden og Konen til at leve af. Naar det først siges, at Mandens og Konens Virksomhed indbringer saa og saa Meget, f. Ex. 300 Rd., men de have en Flok Børn at forsørge, er det saa ikke ret-